

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 maja 2018 r.

sprawy **H. D.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 listopada 2017 roku, sygn. II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. III K [...],

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K., Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. zwolnić skazanego H. D. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 roku, sygnatura III K [...], uznał oskarżonego H. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów polegających na tym, że:

- w bliżej nieustalonym okresie czasu przed Świętami Bożego Narodzenia w grudniu 2015 r., w K., woj. [...], naruszył nietykalność cielesną swojego syna D.D., w ten sposób, że trzymając krzesło za oparcie uderzył go nogami krzesła w głowę i plecy, tj. występku z art. 217 § 1 k.k. i za ten czyn skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- w bliżej nieustalonym okresie czasu w styczniu 2016 r., w K., woj. [...], wymachując nożem groził swojemu synowi D. D. pozbawieniem życia słowami „teraz Cię załatwię” po czym wykonał w jego kierunku zamach nożem, w wyniku którego przeciął mu koszulkę, na wysokości piersi, którą D. D. miał na sobie ubraną, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w bliżej nieustalonym okresie czasu w lutym 2016 r., w K., woj. [...], kierując zamach śrubokrętem w okolice szyi swojego syna D. D., spowodował u niego obrażenia ciała w postaci powierzchownego zadrapania szyi w okolicach krtani, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. i za ten czyn skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 12 kwietnia 2016 roku w K. woj. [...] działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia D. D., ugodził go ostrzem noża w klatkę piersiową krzycząc, że go zabije, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonego, w wyniku czego D. D. doznał obrażeń ciała w postaci rany kłutej w powłokach okolicy podobojczykowej prawej nie drążącej do opłucnej, rany okolicy kłębu kciuka lewego oraz palca III dłoni lewej, które to obrażenia naruszały czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn skazał go na karę 10 lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu H. D. orzekł wobec niego karę łączną 10 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 24 listopada 2017 r., sygn. II AKa [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego, zarzucając:

1) naruszenie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegające na braku wszechstronnego ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego, oraz wybiórczym, pozbawionym wnikliwej analizy ich rozpoznaniu i nieustosunkowaniu się do zawartych w apelacji argumentów, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego zaakceptowania i powielania ustaleń i ocen Sądu I instancji, nie uwzględniających możliwych wersji zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, dokonanych w wyniku naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i nie znajdujących oparcia w całokształcie zebranego w tej sprawie materiału dowodowego, tj.:

a) zaniechaniu szczegółowego przeanalizowania i nie odniesieniu się do podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania karnego, w zakresie przeprowadzonej w sprawie oceny dowodów i podsumowaniu powyższego stwierdzeniem, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest „kompleksowa i wszechstronna, obiektywna, nie narusza przy tym granic swobodnej oceny dowodów, pozostając ponadto w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawierając również błędów natury faktycznej czy też logicznej”, co miało wynikać z tego, że zeznania pokrzywdzonego D. D. były zdaniem Sądu w pełni wiarygodne, a potwierdzały je częściowo zeznania innych świadków,

b) zaniechaniu szczegółowego przeanalizowania i nie odniesieniu się do podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania karnego, w zakresie ustalenia przez Sąd, iż H. D. działał w zamiarze bezpośredniego pozbawienia życia D. D., w sytuacji gdy szczegółowa analiza okoliczności sprawy doprowadza do wniosku, iż skazany działał wyłącznie w obronie przed atakiem ze strony pokrzywdzonego,

c) zaniechaniu szczegółowego przeanalizowania i odniesienia się do podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów dotyczących błędnej oceny zeznań pokrzywdzonego D.D., a zwłaszcza sprzeczności zachodzących pomiędzy niektórymi z jego zeznań w kontekście zeznań świadka (matki pokrzywdzonego) E.D.

2) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przejawiające się w sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom stawianym w tym przepisie, albowiem bez szczegółowego odniesienia się do podniesionych zarzutów i omówienia przyczyn ich bezzasadności.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Choć skarżący w kasacji wyodrębnił w pkt 1) kasacji kilka zarzutów, nie ma wątpliwości, że wszystkie dotyczą rzetelności przeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny kontroli instancyjnej, w szczególności nierzetelnego odniesienia się do podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących oceny dowodów i ustaleń faktycznych, co uzasadnia łączne ich omówienie. Zarzuty te okazały się oczywiście bezzasadne. W pisemnych motywach wyroku Sąd Apelacyjny poddał podniesione w apelacji zarzuty wnikliwej i rzetelnej analizie, odpierając je przekonującą i poprawną argumentacją. I tak, powtórzyć należy za Sądem Apelacyjnym, że ocena dowodów, jak i ustalenia faktyczne oparte były nie jedynie na zeznaniach pokrzywdzonego, lecz na całokształcie materiału dowodowego, w tym na wyjaśnieniach oskarżonego, wnioskach opinii lekarskich i zeznaniach innych świadków. W szczególności właśnie wnioski opinii lekarskich pozwoliły wykluczyć wersję zdarzeń, w której rzekomo pokrzywdzony była stroną atakującą, zaś oskarżony działał w obronie koniecznej. Podobnie zamiar bezpośredni pozbawienia życia pokrzywdzonego został przypisany oskarżonemu po analizie szeregu okoliczności, takich jak charakter i siła zadanego ciosu, umiejscowienie obrażeń i

rodzaj użytego narzędzia. Przy ocenie zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonego trafnie wzięto też pod uwagę zmienność tych ostatnich, co w kontekście pozostałych okoliczności doprowadziło do uznania ich za niewiarygodne. W końcu należy zauważyć, że w zarzutach apelacji dotyczących poprawności oceny dowodów nie zostały wskazane konkretne przejawy naruszenia dyrektyw art. 7 k.p.k., lecz własna interpretacja dowodów, oparta w znacznej mierze na wyrywkowym i tendencyjnym operowaniu nimi. Konkludując, rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące tych zarzutów, choć nie są bardzo obszerne, to w zupełności odpowiadają wynikającemu z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. standardowi rzetelnego rozważenia zarzutów i wniosków apelacji. Podobnie należy odnieść się do zarzutu dotyczącego wadliwego sporządzenia uzasadnienia. Jak wyżej powiedziano, Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie podniesione w apelacji zarzuty, a sposób ich rozważenia odpowiada przyjętym w tym względzie przez orzecznictwo regułom – rozważania są szczegółowe i wsparte argumentacją nawiązującą do konkretnych realiów sprawy. Nie ma wątpliwości, że Sąd Apelacyjny dochował wymogów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego rzeczono jak w sentencji.